BISBAT DE TORTOSA
Vida Diocesana
ANY LIV ■ NÚM. 11 | 16 de març de 2025 | www.bisbattortosa.org / Aportació voluntària: 0,30 €

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Seminarista, ets el signe viu de Jesús

Estimats germans i germanes:

Deia sant Jeroni que «la cara és el mirall de l'ànima» i, per això, «els ulls confessen en silenci els secrets del cor».

Aquest diumenge celebrem el Dia del Seminari: aquesta vocació sacerdotal que el Senyor posa en qualsevol cor cridat a ser sempre seu i, per tant, feliç. Prenent al peu de la lletra el pensament d'aquest sant cristià i pare de l'Església, dotat d'un cor profundament lliurat, desitjo dedicar aquest dia als seminaristes. Sí, a aquests joves que, seduïts per la mirada del Senyor, es converteixen en signes vius de Jesús en el món per a reflectir en els seus ulls allò que estima el seu cor.

La vocació «és un do que cal posar al servei de l'edificació del cos de Crist», va expressar el papa Francesc a la Sala Clementina a la comunitat del seminari diocesà Saint Mary's de Cleveland (EUA). Un do sagrat que ha d'entreteixir la mirada del Bon Pastor que camina sense descans amb el ramat: «A vegades, davant, per a mostrar el camí; a vegades, al mig, per a animar; i, a vegades, darrere, per a acompanyar els que més lluiten».

Caminar amb el ramat no significa caminar sense un destí aparent, sinó que marca l'horitzó de tota una vida que aconsegueix la seva plenitud als braços de Déu. En la nostra diòcesi tortosina comptem amb un seminarista i cinc vocacionats. Potser algú pot pensar que són pocs els cridats per a una barca tan gran, però no: l'amor de Déu no es mesura amb números, sinó pels ulls, els batecs i les mans que porten escrit el seu sant nom.

«Del que sobreïx del cor, en parla la boca» (*Mt* 12,34) i, com el Custodi del Redemptor, aquests joves —signes vius del Senyor que treuen coses bones del bon tresor del cor— decideixen prendre la mà de sant Josep, el seu sant patró, per a ser pares a la seva mesura, capaços de lliurar-se des del silenci habitat, la cura afable i la presència diària, discreta i oculta entre els fills. En aquesta reserva fràgil, mitjançant l'escolta, la presència i el testimoniatge que marquen el camí sinodal de l'Església, els seminaristes, amb la seva oració callada i serena que es manté viva malgrat les dificultats que sorgeixen en el camí, tenen un protagonisme molt especial en la història de la salvació.

Us convido, doncs, a pregar pels seminaristes de la nostra diòcesi de Tortosa i de totes les diòcesis del món. Perquè Déu, qui traça la drecera que ells han de recórrer, vagi modelant les seves mirades fins a fer-los semblants al Mestre. Només així, reprenent el sentir inicial de sant Jeroni, podran confessar amb els seus propis ulls el secret millor guardat que roman en el seu cor: la mirada de Jesús de Natzaret.

† Sergi Gordo Rodríguez
Bisbe de Tortosa

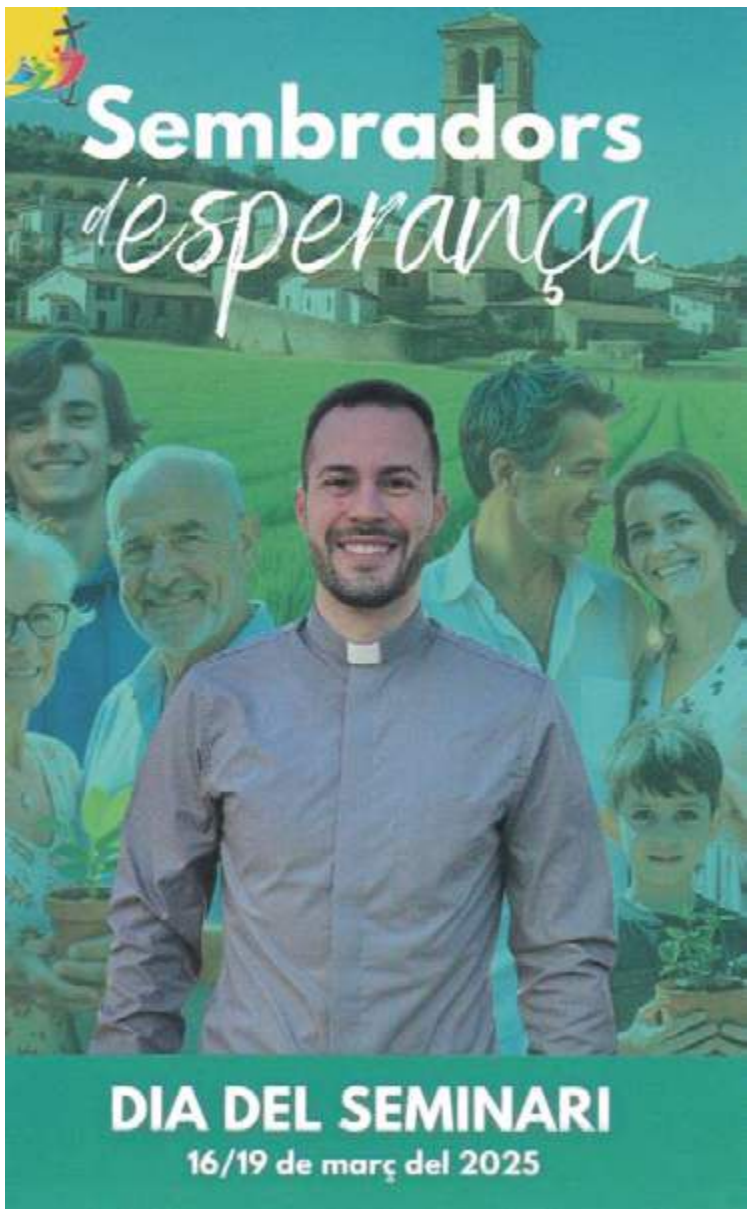

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El progrés dels pobles i la pau (i II)

Un concepte de desenvolupament plenari que pot ser considerat la segona característica del desenvolupament a la *Populorum progressio*. Comporta dos aspectes estretament units: el desenvolupament de tots els homes i el desenvolupament de cada home. En el primer cas, es tracta de comprendre que el creixement econòmic d'un home exigeix la primacia del ser sobre el tenir, dels valors ètics i espirituals sobre els econòmics. Per a Pau VI, aquests valors són: l'amistat, l'amor, la pregària, la contemplació, la cultura, l'esperit de pobresa, la fe (cf. *PP* 20-21). Pel que fa al desenvolupament de cada persona, l'encíclica precisa que no cal pensar en el propi creixement sense interessar-se pel creixement dels altres. En els designis de Déu, cada home és cridat a desenvolupar-se, perquè tota vida és una vocació. Des del seu naixement, ha estat donat a tots com un germen, un conjunt d'aptituds i de qualitats per fer-les fructificar. A més, segons l'encíclica, tot allò que es diu per a cada persona val també per a cada poble: cada poble és el primer responsable del propi creixement, també havent de reconèixer la pròpia dependència dels altres pobles i les influències, positives i negatives, de l'ambient. La tercera característica és que és un desenvolupament solidari i comunitari, en solidaritat amb els altres pobles. Com l'encíclica afirma de manera lapidària: «El desenvolupament integral de l'home no es pot donar sense el desenvolupament solidari de la humanitat» (*PP* 43). Aquest desenvolupament no és facultatiu, sinó una obligació moral per a tothom, individus i pobles.

Mn. Eduard Salinas Muñoz

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Seminarista, eres el signo vivo de Jesús

Estimados hermanos y hermanas:

Decía san Jerónimo que «la cara es el espejo del alma» y, por ello, «los ojos confiesan en silencio los secretos del corazón».

Este domingo celebramos el Día del Seminario: esa vocación sacerdotal que el Señor pone en cualquier corazón llamado para ser siempre suyo y, por tanto, feliz. Tomando al pie de la letra el pensamiento de este santo cristiano y padre de la Iglesia, dotado de un corazón profundamente entregado, deseo dedicar este día a los seminaristas. Sí, a esos jóvenes que, seducidos por la mirada del Señor, se convierten en signos vivos de Jesús en el mundo para reflejar en sus ojos lo que ama su corazón.

La vocación «es un don que hay que poner al servicio de la edificación del cuerpo de Cristo», expresó el papa Francisco en la Sala Clementina a la comunidad del seminario diocesano Saint Mary's de Cleveland (EE.UU.). Un don sagrado que ha de entretejer la mirada del Buen Pastor que camina sin descanso con el rebaño: «A veces, delante, para mostrar el camino; a veces, en medio, para animar; y, a veces, detrás, para acompañar a los que más luchan».

Caminar con el rebaño no significa andar sin un destino aparente, sino que marca el horizonte de toda una vida que alcanza su plenitud en los brazos de Dios. En nuestra diócesis tortosina contamos con un seminarista y cinco vocacionados. Quizá alguno puede pensar que son pocos los llamados para una barca tan grande, pero no: el amor de Dios no se mide por números, sino por los ojos, los latidos y las manos que llevan escrito su santo nombre.

«De la abundancia del corazón habla la boca» (*Mt* 12,34) y, como el Custodio del Redentor, estos jóvenes —signos vivos del Señor que sacan cosas buenas del buen tesoro del corazón— deciden tomar la mano de san José, su santo patrón, para ser padres a su medida, capaces de entregarse desde el silencio habitado, el cuidado afable y la presencia diaria, discreta y oculta entre los hijos. En ese sigilo frágil, mediante la escucha, la presencia y el testimonio que marcan el camino sinodal de la Iglesia, los seminaristas, con su oración callada y serena que se mantiene viva a pesar de las dificultades que surgen en el camino, tienen un protagonismo muy especial en la historia de la salvación.

Os invito, pues, a rezar por los seminaristas de nuestra diócesis de Tortosa y de todas las diócesis del mundo. Para que Dios, quien traza la senda que ellos han de recorrer, vaya moldeando sus miradas hasta hacerles semejantes al Maestro. Solo así, retomando el sentir inicial de san Jerónimo, podrán confesar con sus propios ojos el secreto mejor guardado que anida en su corazón: la mirada de Jesús de Nazaret.

† Sergi Gordo Rodríguez
Obispo de Tortosa

ANY JUBILAR 2025

Què és el Jubileu? (I)

El *Jubileu* a la Bíblia és un Any Sant molt singular que calia celebrar cada cinquanta anys. El terme ve del mot hebreu *«jobel»* que designa el *corn* del moltó usat com a trompeta per a convocar el poble a un aplec. *Compta set setmanes d'anys, que són quaranta-nou anys. Llavors feu que ressoni el corn per tot el país. Declareu sant l'any que fa cinquanta i proclameu la llibertat a tots els habitants del país. Aquest any serà l'Any del Jubileu* (*Lv* 25,8-10). El punt de partença és el reconeixement de què, amb el pas dels anys, l'ideal i projectes fundacionals del Poble Elegit s'han esvaït. Per mantenir la identitat de Poble de Déu cal renovar el Pacte segellat al Sinaí quan, a la proposta del Senyor transmesa per Moisès, *tot el poble unànimement va respondre: Complirem tot el que ha dit el Senyor* (*Ex* 19,3s).

També l'Any Jubilar 2025 és per damunt de tot un any de gràcia, un kairós d'oportunitat per renovar i refermar la nostra condició baptismal identitària de connexió amb Déu (Pare, Fill i Esperit Sant), amb els germans (tots, però sobretot els pobres) i amb la Creació (la nostra casa comuna). La legislació bíblica de l'Any Jubilar (*Lv* 25), immersa dins el Codi de Santedat (*Lv* 17-26), ve motivada pel gran principi: *«Sigueu sants perquè Jo, el Senyor, el vostre Déu soc sant»* (*Lv* 19,2). Més enllà del debat d'historiadors sobre el fidel compliment o no de les lleis jubilars, la Bíblia testimonia que, quan al s. VI a.C. es fa el recull final de les tradicions antigues sobre l'Any Jubilar (*Lv* 25), es manté l'esperit exigent de les lleis originades al s. XIII a.C. amb *recuperació de les terres que s'havia venut* (v. 10), recuperació de la llibertat pels qui l'havien perduda. Perquè en qüestions de justícia i solidaritat la concreció en les exigències és l'antídot indispensable enfront de la temptació d'una germanor purament teòrica. Un any amb més vivència de l'Eucaristia, més pregària, més lectura orant de la paraula de Déu; amb més solidaritat efectiva amb els pobres; i millor conreu de la casa comuna. Sense això no hi ha Any Jubilar.

José Luis Arín Roig
Vicari general

40a Representació del Pessebre Vivent de Jesús

El diumenge 2 de febrer, festa de la Candelera, a Jesús tots els actors vam clausurar amb un dinar la 39a Representació del Pessebre Vivent. Un dia de germanor, de renovar el pessebrisme, de mantenir les ganes de continuar les representacions. Un final i un començar de nou, ja que l'any que ve volem celebrar amb gran entusiasme la 40a representació. Hem començat amb la inscripció d'actors, ja en tenim 60.

Ens agradaria que molts dels que han actuat durant aquests 39 anys també ho poguessin fer en una representació tan important com és la dels 40 anys. Us invitem a tots, recuperant escenes i personatges. Animeu-vos.

Acceptem idees de tots. Després, una comissió les estudiarà per veure la possibilitat de portar-les a terme. Gràcies.

Pessebre Vivent de Jesús

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

@Pontifex_es: «Jesús ens deixa lliures, però no ens deixa sols. Fins i tot corregint-nos quan caiem, mai deixa d'estimar-nos i, si li ho permetem, no deixa d'aixecar-nos, perquè puguem continuar el camí amb alegria» (24 de novembre).

@Pontifex_es: «Tots estem cridats a dir "no" a qualsevol tipus de violència contra les dones i les nenes. Hem de lluitar junts perquè es reconeguin els drets humans i la dignitat de totes les persones» (25 de novembre).

@Pontifex_es: «La paraula "Evangeli" significa "bona notícia". Per tant, no es pot comunicar amb cara llarga i ombrívola, sinó amb l'alegria de qui ha trobat el tresor amagat i la perla preciosa» (27 de novembre).

@Pontifex_es: «La santedat és un do de Déu, és Ell qui santifica. Per això demanem al Senyor que ens santifiqui, que faci el nostre cor semblant al seu. Amb la seva gràcia, ens sana i ens allibera de tot el que ens impedeix estimar com Ell ens estima» (28 de novembre).

El Servei Interdiocesà de Missions es reuneix al Santuari de la Mare de Déu del Loreto de Tarragona

Els dies 28 i 29 de gener, el Santuari de Loreto ha estat l'escenari de la Trobada del Servei Interdiocesà de Missions (SIM), reunit per debatre i reflexionar sobre les dimensions de la cooperació missionera a les diòcesis catalanes.

Presidida pel bisbe David Abadías, responsable per a les missions de la Conferència Episcopal Tarraconense, la trobada va iniciar amb una pregària. Seguidament es va compartir l'estat actual de cada delegació, posant especial èmfasi en l'esperança que som cridats a viure aquest Any Jubilar. A continuació, valoració de les diverses activitats del darrer trimestre de 2024 i del primer del 2025. Tot seguit, el bisbe Abadías va compartir la seva experiència del mes de gener, mitjançant la qual es buscava que l'Arquebisbat de Barcelona enforteixi vincles amb el Camerun, en un viatge de col·laboració i suport pastoral. I per finalitzar el primer dia, una conversa amb Mn. Joan Àguila (director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi) i Eloi Aran (cap de l'Àrea d'Identitat i Missió, Fundació Escola Cristiana de Catalunya), des de la pregunta com treballem les dimensions missioneres a les nostres diòcesis, als grups de catequesi i a les escoles.

El segon dia vam rebre la visita de l'arquebisbe Joan Planella, que va compartir estona de treball i ens va convidar a promoure l'esperit missioner a casa nostra, a les nostres esglésies diocesanes, i fer florir les vocacions missioneres; a treballar amb les altres delegacions com a signe de sinodalitat; i ens va recordar que l'Església és missionera i tot batejat ha de viure aquesta dimensió sent missioner en el lloc on es troba.

Per concloure, es van concretar diverses iniciatives d'animació missionera per continuar avançant en aquest camí a les diòcesis catalanes.

Delegació de Missions

Jornada de la Vida Consagrada

El dissabte 1 de febrer, vespra de la Festa de la Presentació del Senyor i de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, la delegació del nostre Bisbat per a la Vida Consagrada va organitzar la primera trobada del curs, amb les diferents religioses i religiosos presents a la diòcesi i amb el recolzament i pregària de les diferents comunitats contemplatives.

La trobada es va realitzar a la parròquia Sant Miquel de Deltebre, on el nostre pare i pastor, Mons. Sergi, presidí l'Eucaristia anticipada del diumenge, que inicià amb la benedicció de les candeles. El Sr. Bisbe comentant el lema d'enguany «Pelegrins, sembradors d'esperança», va recordar i animar els consagrats i consagrades a viure amb il·lusió i sempre amb novetat la seva consagració, per tal de poder ser veritables sembradors i, a la vegada, pelegrins d'esperança enmig d'aquest Any Jubilar.

Després de l'Eucaristia, vam gaudir d'un bon temps de convivència i vam sopar junts per compartir inquietuds, pensaments i realitats, i acabar participant de l'estrena de la representació teatral *Aquelles que en donen testimoni*, que mostra el testimoni i com a aquelles dones, que van viure en el temps de Jesús, conèixer-lo els va canviar la vida.

Mn. Joan Guerola
Delegat

AGENDA

Dissabte 22, Seminari, a les 10 h, recés diocesà de Quaresma.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Dn 9,4b-10 / Sl 78 / Lc 6,36-38]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ **Dimarts** [Is 1,10.16-20 / Sl 49 / Mt 23,1-12]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església. Tortosa: Commemoració de Sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. □ **Dimecres** [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Sant Josep, espòs de la Benaurada Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ **Dijous** [Jr 17,5-10 / Sl 1 / Lc 16,19-31]. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ **Divendres** [Gn 37,3-4.12-13a.17b-28 / Sl 104 / Mt 21,33-43.45-46]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. ■ **Dissabte** [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 102 / Lc 15,1-3.11-32]. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, màrtir d'origen africà; sant Deogràcies (s. V), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), religiosa viuda romana.

23. ■ **Diumenge vinent,** III de Quaresma (lit. hores: 3a setm.) [Ex 3,1-8a.13-15 / Sl 102 / 1Co 10,1-6.10-12 / Lc 13,1-9]. sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Barcelona, beneficiat del Pi. Sant Toribi de Mogrovejo (†1606), bisbe de Lima.

Diumenge II de Quaresma (C)

Lectura del llibre del Gènesi (Gn 15,5-12.17-18)

En aquells dies, Déu va fer sortir fora Abram i li digué: «Mira el cel i posa't a comptar les estrelles, a veure si les pots comptar; doncs així serà la teva descendència.» Abram cregué en el Senyor i el Senyor ho tingué en compte per donar-li una justa recompensa. Després li digué: «Jo soc el Senyor, que t'he fet sortit d'Ur dels caldeus per donar-te aquest país; serà el teu heretatge.» Abram preguntà: «Quina garantia me'n doneu, Senyor?» Ell respongué: «Porta'm una vaca, una cabra i un moltó de tres anys, una tórtora i un colomí.» Li portà tots aquests animals, els partí per la meitat i posà cada meitat enfront de l'altra, però no va partir els ocells. Uns ocellots de presa volien abatre's sobre els cossos morts, però Abram els allunyava. Quan el sol s'anava a pondre, Abram caigué en un son profund i s'apoderà d'ell un gran terror, com una foscor. Després de la posta, quan ja s'havia fet fosc, veié un forn fumejant, una torxa encesa, que passava enmig dels animals partits. Aquell dia el Senyor va fer amb Abram una aliança i es comprometé en aquests termes: «Dono aquest país a la teva descendència, des del torrent d'Egipte fins al gran riu, el riu Eufrat.»

Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il·lumina i em salva.*

El Senyor m'il·lumina i em salva, /¿qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meva vida, / ¿qui em pot esfereir? R.

Escolteu el meu clam, Senyor, / compadiu-vos de mi, responeu-me. / De part vostra, el cor em diu: / «Busqueu la meva presència.» R.

Arribar davant vostre és el que vull, / Senyor, no us amagueu. / No sigueu sever fins a rebutjar el vostre servent, / vós que sou el meu ajut. R.

N'estic cert, fruiré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi! / Espera en el Senyor! R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 3,17-4,1) *(Versió abreujada)*

Germans, nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel; d'allà esperem un Salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers. Per tant, germans meus estimats i enyorats, vosaltres que sou el meu goig i la meva corona, manteniu-vos així, en el Senyor, estimats meus.

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluc (Lc 9,28b-36)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Joan i Jaume i pujà a la muntanya a pregar. Mentre pregava, es trasmudà l'aspecte de la seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant. Llavors dos homes es posaren a conversar amb ell. Eren Moisès i Elies, que es van aparèixer gloriosos, i parlaven del traspàs d'ell, que s'havia d'acomplir a Jerusalem. Pere i els seus companys estaven adormits profundament, però quan es desvetllaren, veieren la glòria de Jesús i els dos homes que eren amb ell. Quan aquests anaven a separar-se de Jesús, Pere li digué: «Mestre, que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Parlava sense saber què es deia. Mentre parlava es formà un núvol i els cobrí. Ells s'esglaiaren en veure que entraven dins el núvol. Llavors del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.» Així que la veu hagué parlat, es van trobar amb Jesús tot sol. Ells guardaren el secret, i aquells dies no contaren a ningú res del que havien vist.

Lectura del libro del Génesis (Gén 15,5-12.17-18)

En aquellos días, Dios sacó afuera a Abrán y le dijo: «Mira al cielo, y cuenta las estrellas, si puedes contarlas». Y añadió: «Así será tu descendencia». Abrán creyó al Señor y se le contó como justicia.

Después le dijo: «Yo soy el Señor que te saqué de Ur de los caldeos, para darte en posesión esta tierra». Él replicó: «Señor Dios, ¿cómo sabré que voy a poseerla?». Respondió el Señor: «Tráeme una novilla de tres años, una cabra de tres años, un carnero de tres años, una tórtola y un pichón». Él los trajo y los cortó por el medio, colocando cada mitad frente a la otra, pero no descuartizó las aves. Los buitres bajaban a los cadáveres y Abrán los espantaba. Cuando iba a ponerse el sol, un sueño profundo invadió a Abrán y un terror intenso y oscuro cayó sobre él. El sol se puso y vino la oscuridad; una humareda de horno y una antorcha ardiendo pasaban entre los miembros descuartizados.

Aquel día el Señor concertó alianza con Abrán en estos términos: «A tu descendencia le daré esta tierra, desde el río de Egipto al gran río Éufrates».

Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, /¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Escúchame, Señor, / que te llamo; / ten piedad, respóndeme. / Oigo en mi corazón: / «Buscad mi rostro». / Tu rostro buscaré, Señor. R.

No me escondas tu rostro. / No rechaces con ira a tu siervo, / que tú eres mi auxilio; / no me deseches. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,17-4,1) *(Versión abreviada)*

Hermanos: Nosotros somos ciudadanos del cielo, de donde aguardamos un Salvador: el Señor Jesucristo. Él transformará nuestro cuerpo humilde, según el modelo de su cuerpo glorioso, con esa energía que posee para sometérselo todo. Así, pues, hermanos míos queridos y añorados, mi alegría y mi corona, manteneos así, en el Señor, queridos.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 9,28b-36)

En aquel tiempo, tomó Jesús a Pedro, a Juan y a Santiago y subió a lo alto del monte para orar. Y, mientras oraba, el aspecto de su rostro cambió y sus vestidos brillaban de resplandor. De repente, dos hombres conversaban con él: eran Moisés y Elías, que, apareciendo con gloria, hablaban de su éxodo, que él iba a consumar en Jerusalén. Pedro y sus compañeros se caían de sueño, pero se espabilaron y vieron su gloria y a los dos hombres que estaban con él.

Mientras estos se alejaban de él, dijo Pedro a Jesús: «Maestro, ¡qué bueno es que estemos aquí! Haremos tres tiendas: una para ti, otra para Moisés y otra para Elías». No sabía lo que decía. Todavía estaba diciendo esto, cuando llegó una nube que los cubrió con su sombra. Se llenaron de temor al entrar en la nube. Y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el Elegido, escuchadlo».

Después de oírse la voz, se encontró Jesús solo. Ellos guardaron silencio y, por aquellos días, no contaron a nadie nada de lo que habían visto.

COMENTARI

«Aquest és el meu Fill; escolteu-lo»

No és fàcil per a ningú superar l'escàndol que suposa la creu. Tampoc no ho va ser pels apòstols. Jesús els acaba de dir que «ha de patir molt, ha de ser rebutjat i mort i que ressuscitarà el tercer dia». Però sembla que ells es van quedar amb el tema del patiment i de la mort. Ara Jesús els mostra com un tast del que és la resurrecció: *Es trasmudà l'aspecte de las seva cara i el seu vestit es tornà blanc i espurnejant;* apareixen *Moisès i Elies que parlaven*, precisament, *del traspàs d'ell*. Però ara sí que són a la glòria. I així Pere diu: *Que n'estem de bé, aquí dalt! Fem-hi tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies*. Ni tan sols en necessiten una per a ells. Pere vol convertir en definitiu aquest moment. Però gairebé al final el text diu: *Es van trobar Jesús tot sol.* Ara encara no és el moment de gaudir de la felicitat del cel. Ja arribarà més tard, aquest moment. *Una veu* els ha dit: *Aquest és el meu Fill, el meu elegit; escolteu-lo.* Jesús mostra la seva identitat més profunda: és el Fill de Déu: cal escoltar-lo; ara ja no cal escoltar Moisès ni Elies. I cal passar per la passió i la mort. Amb l'experiència que acaben de tenir ja poden entendre millor què vol dir que ha de «ressuscitar el tercer dia». Seguir Jesús no és fàcil com no va ser fàcil per a Abraham creure en el Senyor que li diu: *Compta les estrelles, a veure si les pots comptar; així serà la teva descendència*. En aquest moment encara no té cap fill: li és fàcil creure que tindrà una descendència tan nombrosa? Pau també recorda la mala conducta d'alguns cristians: *N'hi ha molts que són contraris a la creu de Crist. El déu que adoren és el ventre; tot el que aprecien són valors terrenals*, quan *nosaltres tenim la nostra ciutadania al cel*. No és fàcil seguir Jesús amb totes les seves exigències, però cal escoltar-lo i seguir-lo: és el Fill. Quaresma: temps de preparació, de purificació, de viure la passió però el terme final no és la mort sinó poder viure com a ressuscitats en la immensa alegria de la Pasqua.

Mn. Jaume Pedrós

Director: Mn. Víctor Cardona - Edició: MCS, c/ Cruera 5-7, 43500 Tortosa; tel. 977 440 700; fax 977 440 378
A/e: mcs@bisbattortosa.org - Web: www.bisbattortosa.org; Dip. legal B. 52210-2000 - Realització: Impresión Offset Derra, s.l.